

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησία δρ. 8.—	Ἑτησία . . φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . . > 4,50	Ἑξάμηνος . . > 5,50
Τρίμηνος . . . > 2,50	Τρίμηνος . . > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 33

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Ἐφώναξε τὸν ἐπιστάτην του καὶ τὸν ἐξουσιοδότησε νὰ τὸν ἀντιπρόσωπεύῃ ὡς ὅλα, γιὰ τὴν ἡμέραν ἀναγκασμένους νὰ πάγῃ γιὰ λίγες ἡμέρας στὸ Ρίο-Ἰνέιρο.

— Μπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιος, ἀποκρίθηκε ὁ ἐπιστάτης, ὅτι θὰ γίνουν ὅλα σὰ νὰ εἰσθε παρών.

Ἦσυχος μ' αὐτὴ τὴ διαβεβαίωσι, ὁ κτηματίας καβαλλίκεψε πάλι τὰ λόγους του, ἔβαλαν καὶ τὴν Κολέττα στὴν ἄσπρη τῆς μούλα καὶ γύρισαν τρεχάλα(*) στὴ φαζέντα, γιὰ νὰ κάμουν τῆς ἐτοιμασίας τοῦ ταξιδιοῦ.

Ἀμέσως ἄρχισε τὸ ἀναστάτωμα. Ἐγέμιζαν μπαούλα καὶ τὰ φορτώναν ὡς ἕνα μεγάλο ταξιδιωτικὸ ἄμαξι.

Ἐντωμεταξὺ, ὁ κτηματίας καὶ ἡ Κολέττα ἐξηγοῦσαν στὴν κυρία Ἀλβαράδο τὸν σκοπὸ τῆς βιαστικῆς τῶν ἀναχωρήσεως.

Φυσικά, ἡ καλὴ κυρία δὲν θὰ ἐτολμοῦσε ποτὲ νὰ συζητήσῃ μιὰ ἀπόφασιν τοῦ συζύγου τῆς, ὅποιαδήποτε. Ἦσυχαστε μόνον ἅμα τῆς εἰπαν, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπαιρναν

ὡς αὐτὸ τὸ ταξιδί, ἀλλὰ θὰ τὴν ἄφριναν νὰ κοιμᾶται ὅσο θέλει στοὺς καναπέδες τῆς κ' ἔτσι παρακολούθητε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀπάθεια τῆς προετοιμασίας.

— Μὴ λείψῃς πολὺ!

Ἦταν τὸ μόνον ποῦ ἐτόλμησε νὰ πῇ στὸν ἄνδρα τῆς.

Ὁ Ἀλβαράδος, ἐν τᾷ ἔξει πιά μὲ τὴν γυναῖκά του, ἀσχολήθηκε νὰ καταρτίσῃ τὴν ἀκολουθία του, γιὰτὶ σὰν ἀλη-

θινὸς βασιληᾶς, δὲν ἐταξίδευε ποτὲ χωρὶς νὰ τὸν συνοδεύουν δέκα ὡς δεκαπέντε ἑμπιστοὶ ὑπηρέται. Ὁ ἀριθμὸς τοὺς ἐπείκιλλε ἀναλόγως τοῦ μέρους ὅπου ἐπύργαινε. Γιὰ τὸ Ρίο συνήθως ἔπαιρνε μαζί του λίγους. Σήμερον ὅμως, σὰ νὰ τὸν ἐσπρωχνε κάποιον προαίσθημα, ἐσχημάτισε μιὰ μεγάλη καὶ κελὰ ὠπλισμένη συνοδεία.

Τὴν ἴδια νύκτα, τὸ στράτευμα αὐτὸ ἐξεκίνησε.

Ὁλόγυρα στὸ μεγάλο ἄμαξι, ὅπου εἶχαν τοποθετηθῇ ὁ Ἀλβαράδος καὶ ἡ Κολέττα, ἄγρυπνη ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀπὸ τὴν συγκίνησί τῆς, ἐκάλπαζαν οἱ δεκαπέντε ἀκόλουθοι. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς κρατοῦσαν στὸ χέρι μεγάλες λαμπάδες, πυρσούς ἀπὸ ἀσετυλίνη.

Μέσα ὡς ἐκεῖνο τὰμάξι ἔτρεξαν ὅλη τὴ νύκτα πρὸς τὸν πλησιέστερον σιδηροδρομικὸ σταθμὸν, ποῦ ἀπεῖχε ὅμως δεκάξῃ ὀλόκληρες λεῦγες.

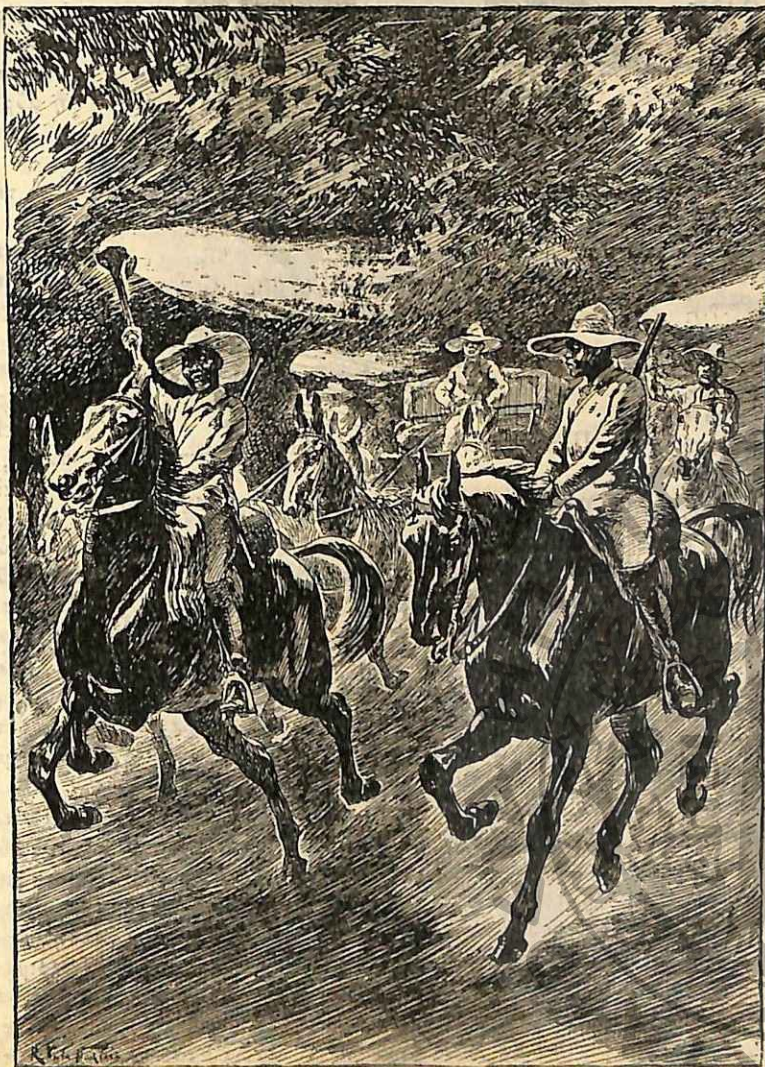
Ἀλλὰ φυσικά, ἡ ἀποστάσεις εἶνε πολὺ μεγάλες στὴν ἀπέραντη ἐκείνη χώρα, ποὺ ἡ ἐπιφάνειά τῆς εἶνε σαράντα φορές μεγαλὴτερη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Ἑλλάδος!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ὁ σενιὸρ Ἀλβαράδο θυμῶναι

Τρεῖς ἡμέρας τώρα, στὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖο τοῦ Ρίου, ἡ Κολέττα Ἀγγλάς περὶ τῆς ὥρας τῆς με ἀνυπομονησίας καὶ κάποτε μὲ θυμὸν, γιὰτὶ ὁ Βραζιλιανὸς μπαμπᾶς τῆς λείπει ἔξω, τρέχει διαρκῶς, ἀλλ' ἄργεϊ νὰ τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μικροῦ Γάλλου.

Δυστυχῶς, τὰ πράγματα εἶνε πολὺ δυσκολώτερα, ἀπ'

«Μέσα ὡς ἐκεῖνο τὰμάξι ἔτρεξαν ὅλη τὴ νύκτα...» (Σελ. 261, στ. γ')

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 254. Σβύσει ἐκεῖ καὶ τὰς λέξεις «κάτω στὴν ἄκρῃ» διότι δὲν χρειάζονται. Ἐγείναι νόστιμο λάθος: Στὴ διόρθωσιν, ὁ διορθωτὴς εἶχε σημειώσῃ αὐτὴ τὴ φράσιν, ἐννόων νὰ μετατεθοῦν τὰ λόγια τῆς εἰκόνης (γύρισαν τρεχάλα) πρὸ κάτω καὶ στὴν ἄκρῃ. Ὁ δὲ τυπογράφος, παρεξηγήσας, τὴν προσέθεσε στὰ λόγια τῆς εἰκόνης!

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΔΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Ήρχισε νὰ τοὺς ἐμιλῇ σιγά, ἀργά, προσέχων πολὺ, καθὼς ἐφαίνετο, νὰ μὴ προσέρῃ οὕτε μίαν λέξιν παραπάνω. Ὁ ψαρᾶς καὶ ὁ υἱὸς του, ἀπὸ σεβασμὸν, ἐστάθησαν ὀρθοὶ καὶ τὸν ἤκουαν.

— Ὑπάρχουν στὴ ζωὴ περιστάσεις, ποὺ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ κάμωμεν μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα, εἰς ἄλλην περίστασιν, θὰ ἐφαίνοντο παράδοξα, ἀνεξήγητα. Τέτοια περιστάσεις μὲ βρῆκε σήμερα ἐμένα. Μὴν παραξενευθῆτε λοιπὸν γιὰ τὴν ἐκδούλευσι ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω καὶ μὴ προσπαθῆτετε προπάντων νὰ μαντεύσετε τὰ αἷτια, ποὺ μὲ ἀνάγκασαν νὰ κάμω αὐτὸ ποὺ κάμνω. Ἀλλ' ὡς τε θὰ ἦτο χαμένος κόπος, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ ἐμάντευσα ποτέ!

Τὸ προοίμιον αὐτὸ δὲν ἦτο βέβαια κατὰλληλον διὰ νὰ καθυτγάσῃ τὸν Ρασκασσᾶν καὶ τὸν Τώνην. Τὰ βλέμματά των ἀπεναντίας ἐμαρτύρουν τέτοιαν ἀπορίαν, ὥστε ὁ ξένος τὸ παρετήρησε.

— ὦ, ἤσυχάστε! τοὺς εἶπε μειδιδῶν. Δὲν ἔχω κανένα βάρος στὴ συνείδησί μου καὶ δὲν ἐρχομαι νὰ σᾶς προτείνω νὰ γίνετε συνεργοὶ κανενὸς ἐγκλήματος. Δὲν ἔκαμα τίποτε ἐπιλήψιμο, μπάρμπα-Ρασκασσᾶ! Ἀλλ' ὡς τε ἡ καλλιτέρεθ ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι δὲν σ' ἐπῆρα νὰ σοὺ μιλήσω κατὰ μέρος, σὰν ἄνδρας πρὸς ἄνδρα, ἀλλὰ ὅ,τι ἔχω νὰ σοὺ πῶ, σοὺ τὸ λέγω ἐδῶ, μπροστὰ στὸ γυῖό σου.

Ἡ φωνὴ τοῦ ξένου, προζέροντος τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ὑπέτρεψε εἰς τὴν κατάστασιν ὅμως ποὺ εὐρίσκοντο, ὁ ψαρᾶς καὶ ὁ Τώνης δὲν τὸ παρετήρησαν. Ἀπεναντίας, ἡ διαβεβαίωσις τοὺς καθησύχασε τελείως καὶ οὕτε ἡ παραμικρὰ ὑποψία τοὺς ἤλθεν, ὅτι ὁ συνομι-

λητὴς τοὺς ἤμποροῦσε νὰ λέγῃ ψεύματα. Θὰ ὠμιλοῦσε, πραγματικῶς, μπροστὰ ἓν ἑνα παιδί, ἂν εἶχε κανένα βάρος εἰς τὴν συνείδησιν;

Ὁ Ρασκασσᾶς λοιπὸν ἐπεδοκίμασε μὲ κίνημα τῆς κεφαλῆς, ἐνῶ ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδῆ κοριτσάκι τόσο ξανθὸν καὶ τόσο ὡμορφρον, δὲν ἐχόρταινε νὰ τὸ βλέπῃ καὶ νὰ τὸ θαυμάζῃ. Ἐκεῖνο τώρα, τελείως ἥσυχον, ἔπαιξε μὲ τὰ πολύχρωμα καὶ ποικιλόσχημα κογχύλια, τὰ ὁποῖα εὕρισκεν ἐκεῖ χάμω, εἰς τὴν λεπτὴν ἄμμον τῆς ἀκτῆς.

— Ἡ ἐκδούλευσις ποὺ θὰ σᾶς ζητήσω, ἐξηκολούθησεν ὁ ξένος, δὲν θὰ σᾶς προσεγγίσῃ, βεβαιωθῆτε, κανένα κόπον, καμμίαν ἐνόχλησιν. Πρόκειται ἀπλοῦστατα νὰ κρατήσετε ἐστὶ σπῖτι σας, δι' ὀλίγον καιρὸν, τὸ κοριτσάκι ποὺ βλέπετε.

Ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ Τώνης δὲν ἤμπόρεσαν νὰ συγκρατῇσιν ἡσυχίαν ἐκπλήξεως.

— Μὴ ταράττεσθε! προσέθεσεν ἁμέσως ὁ ξένος· ἡ ἐκδούλευσις ποὺ θὰ μοῦ κάμετε, εἶνε ἐντελὲς προσωρινή· ἐννοεῖται, ὅτι θὰ ἐρχομαι συχνὰ νὰ βλέπω τὸ παιδί καὶ ὅτι θὰ σᾶς τὸ πάρω πίσω εὐθὺς ὅμα μπορέσω. Ἐννοεῖται ἐπίσης, ὅτι θὰ νταναμείψω, ὅσο τὸ ἀξίζει, τὴν ἐκδούλευσί σας.

Καὶ λέγων αὐτὰ, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓν χρηματοφύλακτον, τὸ ὁποῖον εἶχε προετοιμάσῃ βέβαια δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν καὶ μάλιστα τὸ ἀνοίξεν ὀλίγον, ὁ Ρασκασσᾶς, ἐκθαμβος, εἶδε μέσα μίαν δέσμην χαρτονομισμάτων καὶ ἓνα σωρὸ χρυσὰ νανολεόνια.

Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ χρήματος, ἀντὶ νὰ πείσῃ τὸν καλὸν ψαρᾶν νὰ νὰνλάβῃ τὸ κοριτσάκι, ἐπηύξησεν ἀπεναντίας τοὺς δισταγμούς του.

— Ἀ, μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμε. Αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνετε εἶνε πολὺ παράξενο. Δὲν μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ.

— Ἀλήθεια, ἐφώνησεν ὁ ξένος σκυθρωπάζων, μοῦ ἀρνεῖσθε;..

— Μὰ κάθε φρόνιμος

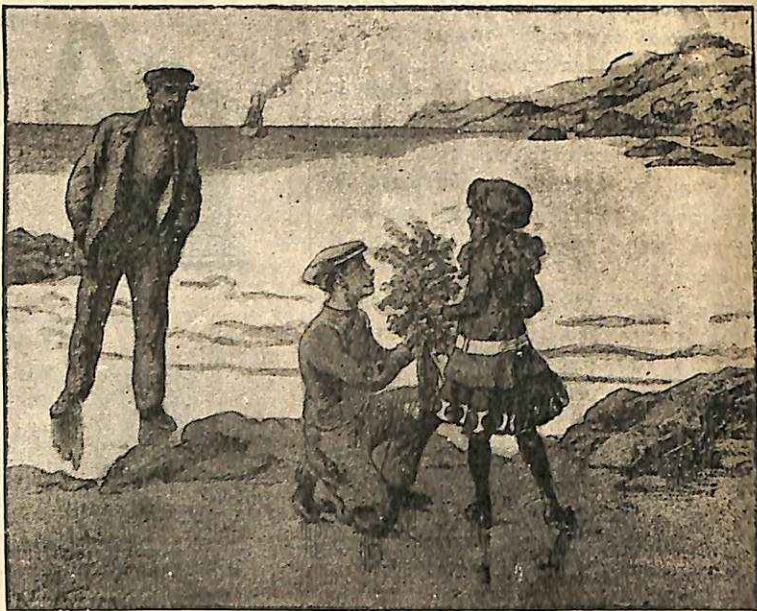
ἄνθρωπος, ἀπεκρίθη ὁ ψαρᾶς, στὴ θέσ μου, τὸ ἴδιο θὰ ἔκαμνε.

— Μὰ, κύριε Ρασκασσᾶ...
— Ἀδύνατο! Γιὰ ὅλο τὸ χρυσάρι τοῦ κόσμου, δὲν ἀνακατεύομαι σὲ μπερδεμένες δουλειές.

— Ἀρκεῖ! ἐφώνησεν ὁ ἄγνωστος, μὲ φωνὴν ἡλλοιωμένην ἀπὸ θυμόν.

Καὶ προσέθεσε, ρίπτων ἐπὶ τῆς μικρᾶς κόρης βλέμμα γεμάτον μίσους:

— Ἀρκεῖ δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀπαλλάξετε ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί, πολὺ καλά. θὰ παλαγχθῶ καὶ ἐγὼ μ' ἄλλον τρόπο!

«Ὅριστε, δεσποινίς, αὐτὰ τὰ ὠραία λουλούδια...»

Ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ υἱὸς του ἀντήλαξαν βλέμμα γοργόν. Ἡ αὐτὴ ὑποψία, ὁ αὐτὸς φόβος, ἐγεννήθη συγχρόνως καὶ εἰς τοὺς δύο.

Ὁ Τώνης, ὁ ὁποῖος εἶχε σιωπήσῃ ὡς τότε, ἐπλησίασε ζωηρὰ τὸν πατέρα του.

— Μπαμπᾶ, πρόσεξε! τῷ εἶπε σιγά· ἂν ἀρνηθῇς ὅ,τι σοὺ ζητεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, μπορεῖ νὰ πάθῃ κανένα κακὸ τὸ καίμενο τὸ κοριτσάκι!

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμαν τὸν Ρασκασσᾶν νὰ νταντριχιάσῃ. Ἀλήθεια... Ἐάν, ἀρνούμενος νὰ τὴν κρατήσῃ, ἐπροκάλεῖ τὸν ὀφθαλμισμόν τῆς μικρᾶς; Ἐάν ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἦτο κανένας κακοῦργος;.. Ἐάν ἐπραγματοποιούσε τὴν ἀπειλήν, τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασε σχεδὸν καθάρᾳ;..

Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ τὸ ἀποφασίσῃ, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποτε ἄλλο, ἐφώνησε:

— Πολὺ καλά, δέχομαι!.. θὰ κρατήσω αὐτὸ τὸ παιδί!

Ἀστραπὴ χαρᾶς ἔλαμψεν εἰς τὰ μάτια τοῦ Τώνη. Ἐπίστευεν, ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὅτι τὸ ὠραῖον κοριτσάκι, ποὺ τὸ ἀπειλοῦσε κίνδυνος μεγάλος, ἐσώθη.

Ὁ ξένος, τοῦ ὁποῖου ἡ φυσιογνωμία

ἐξέφραζε τώρα ζωηρὰν εὐχαρίστησιν, ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον.

— Τὸ ἤξευρα, εἶπεν, ὅτι στὸ τέλος θὰ δεχθῆτε· σᾶς ἐκφράζω γι' αὐτὸ ὅλη μου τὴν εὐγνωμοσύνην. Πρέπει ὅμως νὰ σᾶς πῶ καὶ κατ' ἄλλο. Μὴν ἀνησυχῆτε... αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ σᾶς ζητήσω παρὰ μίαν ἀπλὴ ὑπόσχεσι.

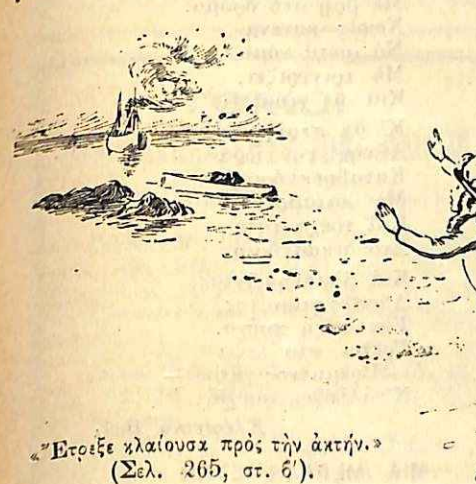
— Ὑπόσχεσι;..

— Ναί. Ὅτι μοῦ ὑποσχεθῆτε καὶ οἱ δύο σας, ὅτι δὲν θὰ φανερώσετε ποτὲ σὲ κανένα, — ἂν τυχόν σᾶς ἐρωτήσουν, — πῶς βρήκατε καὶ δικτὶ ἔχετε στὸ σπῖτι σας αὐτὸ τὸ παιδί. Τὸ ὑπόσχεσθε;

— Μάλιστα! μάλιστα! ἐσπευσε νὰποκριθῇ ὁ Τώνης, χωρὶς νὰ ναναιμείνῃ τὴν γνώμην τοῦ πατέρα του.

Αὐτὸ τὸ ἔκαμε διὰ δύο λόγους: πρῶτον, διότι τὴν στιγμήν ποὺ τοὺς ἠρώτα, ὁ κύριος ἐτυχε νὰ κυττάζῃ αὐτὸν· δευτέρον, διότι ἦτο τόσο εὐτυχὴς μὲ τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ μικρούλα ἐσώζετο ἀπὸ κάποιον κίνδυνον, ὥστε μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέσῃ πάλιν καμμία ἄρνησις τοῦ πατέρα του. Καὶ τὸν ἐπρόλαβε.

Ἐτοί ὁ μπάρμπα-Ρασκασσᾶς ἤνοιγ' ἡσυχάσθῃ νὰ τὸ ὑποσχεθῇ καὶ αὐτός. Μάλιστα! εἰς κανένα ἀπολύτως δὲν θὰ ἔλεγε τίποτε δι' αὐτὴν τὴν ἱστορίαν. Τὸ

«Ἐτρέξε κλαίονσα πρὸς τὴν ἀκτὴν.»
(Σελ. 265, στ. 6').

ὠρμήθη εἰς τὴν τιμὴν του. Καὶ τότε ὁ ξένος τῷ ἔτεινε τὸ γεμάτον πουγγί.

Πρὶν τὸ πάρῃ, ὁ ψαρᾶς ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμάς.

— Ἐλα λοιπόν, τί περιμένεις; ἐφώνησεν ὁ ἄγνωστος μὲ κάποιον θυμόν. Παρ' το ἄρ' ἐτυμωνήσαμε. Εἶνε εἰκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Εἰκοσι χιλιάδες φράγκα;! ἐτραύλισεν ὁ Ρασκασσᾶς.

Καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν του, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τοῦ πέσῃ τὸ χαρτοφύλακτον.

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ ἄγνωστος· καὶ ἔτσι βγαίνει ἀπὸ τὴ στενοχώρια γιὰ πολὺν καιρὸ. Ὑέματα;..

Ὁ Ρασκασσᾶς δὲν ἐπίστευε πλέον ταῦτιά του.

Ἀλήθεια, μέσα εἰς τὸ πουγγί ἐκεῖνο, ποὺ τὸ ἐσφίγγαν τὰ χέρια του νευρικά, ὑπῆρχον εἰκοσι χιλιάδες φράγκα; Ὁλόκληρος περισούσια; Περισσότερα ἀπ' ὅλα μαζὶ ὅσα εἶχε κερδίσῃ εἰς τὴν ζωὴν του ὁ πτωχὸς ψαρᾶς;..

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐκχυθῇ εἰς εὐχαρίστησιν· ἀλλ' ὁ ξένος, βιάζόμενος προφανῶς νὰ τελειώσῃ

αὐτὴ ἡ συνομιλία, τὸν διέκοψεν εἰς τὸν φασικὸν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ κατόπιν ἀπότομον καὶ σχεδὸν ἀπειλητικόν:

— Σᾶς χαιρετῶ... φεύγω... κοντεύει καὶ νὰ βραδυάσῃ... Νὰ μὴν ξεχνάτε καὶ οἱ δύο τὴν ὑπόσχεσί σας. Ἀλλοιῶτα, δυστυχία σὲ σᾶς καὶ... ἔς αὐτὴ!

Καὶ γρήγορα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν μικρὰν ἄκατον, ἡ ὁποῖα, κατὰ διαταγὴν του, ἐξεκίνησε εὐθὺς διὰ τὴν θαλαμῆρόν.

Ἡ τελευταία ἐκίνησιν ἀπειλὴ ἐλέγχθη τόσο γρήγορα, ὥστε ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ Τώνης δὲν ἐπρόφθασαν καὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν.

Ἡ μικρούλα, ἡ ὁποῖα ἐξηκολούθει νὰ παίζει εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, δὲν ἀντελήφθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὴν συνόδευε καὶ μόνον ὅταν ἀντήχησεν ἡ μηχανὴ τῆς ἀτμάκατου, ἐσήκωσε τὸ ξανθόμαλλον κεφάλαι τῆς καὶ ἐνόησεν ἔξαφνα ὅτι ἔγκατε· λείφθη.

Ἐσπῶνθη ἁμέσως καί, παραιτοῦσα τὰ κογχύλια τῆς, ἐτρέξε κλαίονσα πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Ὁ Ρασκασσᾶς καὶ ὁ Τώνης τὴν ἐπῆραν τὸ κατόπι, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσουν. Ἀλλ' ἡ θέα τῶν δύο ἀγνώστων ἐπηύξησε τὸν φόβον τῆς μικρᾶς καί, ὅσον ἀπεμεινῶτο ἡ ἄκατος, τόσο δυνάτωτερα ἐκλαίειν αὐτή.

— Ὁχι, μικρούλα μου, τῆς εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς τρυφερά, δὲν πρέπει νὰ κλαῖς ἔτσι!

— Φοβάται, προσέθεσεν ἁμέσως ὁ Τώνης, μὴ σοὺ κάμωμε κανένα κακὸ; Ἀ, μπᾶ! ἐμεῖς σ' ἀγαποῦμε.

— Ἐλα τώρα, μὴν κλαῖς... Ὁ κύριος ποὺ σ' ἔφερε, θὰ ξανάλθῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)
ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΔΕΙΔΙΝΑ

Ἀφιέρωμα.

μυριοί, ὅσα τε ἀνθὴ καὶ φύλλα γίνονται ὅρη·
ΛΑΙΑΣ, Α.

Κάθε λουλούδι κι' ὡμορφιά, — Μοῦσα
[μ' ἓνα ὄνομα γλυκὸ—
κάθε λουλούδι κι' ἄσπρη καὶ θάμνωμα
[καὶ χρῶμα,

— Καὶ ποῦ πετράδι ἀτίμητο καὶ ποῦ δικ-
[μαντικὸ
στέκεται ἐμπρὸς, ὅτ' ἀλλήλ' ἄσ' ἀκόμα;

Ἀνθὴ ἀνοίγμενα ἀνέμελα μὲς ἑστὴν τρα-
[χεῖα τῇ λαγγαδιᾷ,
κι' ἀνθὴ πορφυρογέννητα καὶ χαϊδανα-
[στημένα,

Χάρισμα ἢ ὄψι, χάρισμα κι' ἡ ἀγνὴ σας ἢ
[εὐδοκία,
χάρισμα ἢ συντροφιά σας ἑστὸν κα-
[θένα...

Μὰ, ἀπ' ὅλα, ἐσένα ἐγὼ ἀγαπῶ, ἐσέ, ὦ
[κρυμμένο δειλινὸ
— ἡ ἀναπνοή σου, ἀναπνοή τῆς βοαδινῆς
[γαλήνης—,

Ποῦ ἀνοίγεις τὰ φυλλάκια σου μὲ τὸν
[ἀποσπερνὸ
καὶ μὲ τὴ χρυσάυγῃ τ' ἀπαυλοκλείνεις.

Στὴ μοναξιά μου συντροφιά μὲς ἑστὴ βα-
[θύσκια χλωρασιά,
καθὼς σωπαίνει τὸ δειλὸ φτεροῦνισμα
[ἑστὴ φτέρη,

Καὶ πέφτει γύρω ὁ ἀνεμὸς κι' ἡ φουσκο-
[θαλασσιά,
κι' ἀνάβει μικρὸν τὸ πρῶτο ἄστέρι...

... Κάτω τὸ κύμα καὶ βροντᾷ, τ' ἀστέρια
[ἀστράφτουν στὰ ψηλά,
μῆτε παντὶν χαιρέτημα, μῆτε οἱ βουτιές
[τοῦ γλάρου,

Ἀγρυπνοὶ μόνον ἐγὼ καὶ σεῖς καὶ πέρα,
[ποῦ ἀνοίγοσφαλᾶ,
τὸ ρυσταγμένο μάτι κάποιου φάρου...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ'.]

α'. Μαγικὴ Δικὴν

— Μπᾶ! ἐνῶ κολυμποῦσα, μοῦ κλεψαν τὰ ροῦχά μου... Ποῦ εἶνε ὁ κλέφτης;

γ') Διὰ τοὺς Τραγομαδεῖς

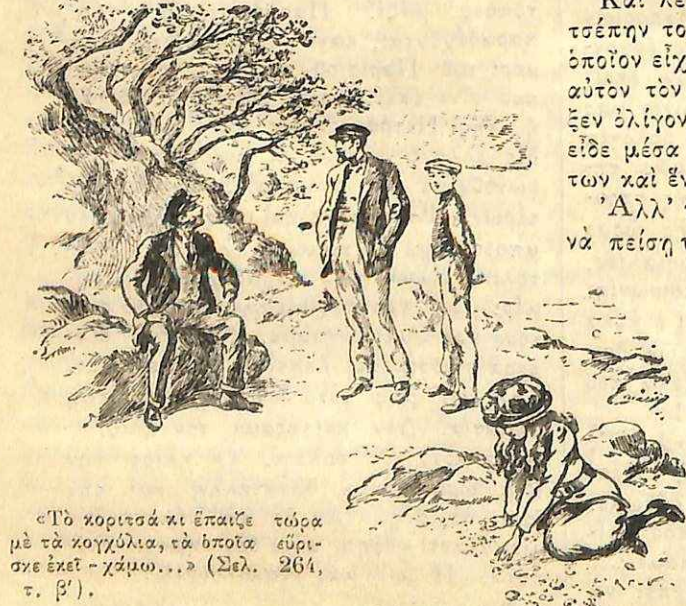
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πηλέως

Le - le - fuis - fais - bien - mal.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὐταί, ὥστε νὰποτελεσθῇ ἓν γνωμικόν.

Ῥύσεις τοῦ 31ου φύλλου

α.) Παρίσιοι, Διέππη, Βρέστη, Ρου-
ἐνγ.—β.) Minuit (mi-nuit.)

«Τὸ κοριτσάκι ἔπαιξε τώρα μὲ τὰ κογχύλια, τὰ ὁποῖα εὕρισκε ἐκεῖ· χάμω...» (Σελ. 264, τ. β').

Ίδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ,
Κεφ. Β'.

ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ

«Ελληνικό προσκύνημα κι' ὅλης τῆς γῆς
[στολίδι]
Ἐσὺ ποὺ κάθε δάκτυλό σε θέλει δακτυλίδι,
Ἐλπίσ' ὅπουλα Πόλι μας, μετὰ τὰ καλὰ σου
[κίστρα]
Τοὺς μιναρέδες τοὺς ἡψηλοὺς ποὺ φθάνουν
[ἔως τ' ἄστρα]
Μ' ἄρματα πάλι ζώνεσαι, πόλεμοι σὲ κυ-
[κλώνουν]
Τὰ γαλανὰ σου τὰ νερά, πτώματα τὰ
[θολώνουν,
Πεντάμορφη βασίλισσα, σὲ ποιόνα τάχα
[κλίνειις;
Τίνος Πρωτεύουσ' ἀκριβὴ καὶ ξακουστή
[θὰ γίνηι;
Τοῦ Ρώσου πῶνιρεῖται ἕναν αἰῶνα τώρα
Νὰ σὲ ἰδῇ στὰ χέρια του πότε θὰ γὰρ
[ἡ ὥρα;
Τοῦ Γάλλου ποῦκανε γιὰ σὲ ὄνειρα πε-
[ρασμένα]
Σὲ χρόνια Ναπολέοντος καλὰ καὶ δο-
[ξαμένα;
Τοῦ Ἀγγλου, ποῦ σὺν τὸ κλειδί τοῦ κό-
[σμου σὲ κυττάζει
Καὶ τὰ Στενά σου μετὰ καλὸ κανένα δὲν
[ἀλλάζει;
Κι' ἡ Πόλι, σὺν τὰ μάκρυνε τὴ σιωπὴ τῆς
[λύνει
Κι' ἀπόκρισι περήφανη στὸ ρῶτήμά μου
[δίνει:
«Οὔτε τοῦ Γάλλου γίνονται, οὔτε τοῦ Ἀγ-
[γλο πάω,
Τὰ κάλλη μου τὰ ξακουστά γὰρ Ρώσους
[δὲ φυλάω
Ἄν εἶνε νὰ ἐλευθερωθῶ, Ἐκεῖνος θὰ με
[πάρη
Ποῦχε τὸ ἴδιο ὄνομα μετὰ ἄλλον καβαλ-
[λάρη
Ποῦ σκλάβο μετὰ παρὰδωκε στὰ χέρια
[τοῦ τυράννου
Δὲν εἶν' ἀπόφρασι τῆς γῆς! Στὸν οὐρανὸ
[κεῖ πάντου
Ἐγράφηκε τὴν τρομερὴ ἡμέρα τοῦ χαμοῦ
[μου,
Πάλι στὰ χέρια νὰ δοθῶ τοῦ πρώτου
[Κυρίου μου! »
Βόρυν

Ο ΨΑΡΑΣ

Σέρνει τὸ δίχτυ ὁ ψαράς. Ὁ ἥλιος
ρίχνει τῆς ἀκτίνες του σχεδὸν κάθετα.
Πλησιάζει μεσημέρι. Ζέστη, ζέστη. Ἡ θά-
λασσα ἀναταράσσεται λιγάκι ἀπὸ τὸν πτόν
καὶ ξεσπᾷ στὴν ἄμμο σὲ μικρὰ κυματά-
κια στεφανωμένα μετὰ λίγο κατὰλευκο σὺν
ἀγνὴ ψυχούλα ἀφρό.
Καὶ σέρνει ὁ γέρος ὁ ψαράς τὸ δίχτυ.
Ἡ φλέβες του φουσκωμένες, οἱ μῦνες
του τεντωμένοι. Τὰ χέρια του γενοτικά
μὰ ἀσταλμένα, τραβοῦνε δυνατὰ. Σκορπός-
σκυφτός προχωρεῖ, σέρνοντας τὸ βαρὺ
φορτίο του, πάνω στὴν φλογισμένη ἄμ-
μο. Καὶ τὸ δίχτυ προχωρεῖ σιγά-σιγά
καὶ ταιλαντεύεται πάνω στὰ κύματα. Οἱ
φρεοὶ διακρίνονται ὁλοένα πιὸ κοττά.
Ὁ ἴδριος στάζει ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ ψαρά.
Μὰ ἐκεῖνος τὴ δουλειά του. «Νᾶχη ἀρὰ γε
ψάρι; ἢ ὁ κόπος μου χαμένος; συλλογιέται.

Μὰ νά, τὸ δίχτυ ἐφθασε.. Μία τελευ-
ταία προσπάθεια ἂν! καὶ νά το, βγήκε ἀπ'
τὸ νερό. Τρέχει μετὰ λαχτάρα ὁ ψαράς. Νά!
νά! ψάρια πολλά. Καὶ ἀρχίζει νὰ τὰ
βάλλῃ στὸ κορίνι του. «Παππού! ἔχει πολ-
λά;» ἀκούσθηκε μιὰ δροσερὴ παιδικτικὴ
φωνούλα. Χαμογέλασε ὁ θαλασσόλυκος
στὸ ἀκουσμα τῆς φωνῆς.
Ἦνας ἀνθρωπάκος ἔξῃ χρονῶν, ἡλικια-
μένος, ξιπόλυτος, μετὰ τὸ πονκάμισο ἀνοιχτὸ
στὸ στήθος, τὸ πανταλόνι σηκωμένο ὡς
τὰ γόνατα, ἕνα πλατὺ κόκκινο ζωνάρι
στὴ μέση, τσαλαβουτοῦσε στὰ νερά καθι-
σμένος σ' ἕνα βραχάκι. Μ' ἕνα πηδῆμα
βρέθηκε δίπλα στὸν παππὸ του. «Μπαρὰ
παππού!» εἶπε καὶ ἀγκάλιασε τὸν λαμπρὸ
τοῦ γέροντος. Πέρασε ὁ γέρος τὸ καλάθι στὸ
χέρι του, στὸ ἄλλο σήκωσε τὸν μικροῦλη
καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν καλύβα του, ποῦ τὸν
περιμένε ἡ γρηουλά του καὶ ἕνα καλὸ φαί.
Νά καὶ ἡ ἀνταμοιβή του! ἡ εὐτυχία τοῦ
ψαρά!!
Ρεζεντά

Ο ΚΟΥΦΙΟΣ Σ' ἈΧΥΣ

ΚΑΙ ΤΟ ΑΔΕΙΟ ΒΑΡΕΛΙ

«Ἐνθ' τὰ στάχνα ποῦ θὰ κόψουν, τοῦτα-
[δῶ,
ἔχουνε ὅλα τὸ κεφάλι τοὺς γεμμένο,
πῶς 'κεῖνο στέκει ἔτσι δὲ καμαρωτό;»
—Δὲν ἔχει σπόρο μέσα κ' εἶνε ὑψωμένο.
* * *
«Καὶ τὸ βαρέλι, ποῦ ὁ βαρελάς τὸ ὀδηγεῖ
κυλῶντας τὸ μετὰ δύναμι 'κεῖ-πέρα,
γιατί λοιπὸν τόσο πολὺ νὰ θορυβῇ;»
—Γιατί δὲν ἔχει μέσα, παρὰ ἄερα.
(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΟ ΠΑΛΗΟ ΦΑΛΗΡΟ

Ἡ σελήνη τὸ φώτιζε ἐκεῖνο τὸ βράδυ
Χρυσὴ ἦταν ἡ θάλασσα, χρυσὸς ὁ οὐρα-
νός. Χρυσὸς ἀκόμη κι' ὁ βράχος ὅπου
ἦσαν καθισμένοι μετὰ τὴν διδασκαλίαν
μου. Τὰ κάτασπρα βαρκάκια τῶν ψαράδων,
σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐπλησίαζαν ἕνα
ἕνα στὴν παραλία· κάπου ἕνας μακρυνός,
μελαγχολικός ἦχος, σὺν ἕνα μουρμουριτοῦ.
... κάποιος ποῦ ἐρχότανε στὴν θάλασσα τὸν
καὶμὸ του...

«Σηκωθῆτε, ἐπιστρέψατε, —ἀκούσθη ἡ φωνή
τοῦ μπαμπά, ἀρχίζει νὰ κἀν ὕγρασία.
—Ἀκόμη, ἀκόμη λιγάκι, παρακαλοῦσα
ἐγὼ τὴν διδασκαλίαν. Κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνη
εἶχε σηκωθῇ καὶ μετὰ τρεῖς σιγὰς, ἐγὼ,
ἀχάριστη καὶ ἀνόητη ὅπως ὅλα τὰ παιδιά,
«Ἀληθινοὶ τυράννοι αὐτοὶ οἱ γονεῖς, ἀνε-
φώνησα θυμωμένη. Σὺν τὰ ἦσαν πιά κα-
νένα μωρὸ, πῶς ἀπὸ τὸ ὅποιον πρέπει
νὰ τρέχῃ κανεὶς διαρκῶς! » Ἐπερίμενα
ἐπιπλήξεις, ἀλλ' ἡ διδασκαλίαν ἐσιω-
ποῦσε. Ἐπληκτικὴ, ἔστρεψε τὸ βλέμμα
μου πρὸς τὸ μέρος τῆς. Πόσον ἦτο μελαγ-
χολικὴ! Τί θλιβερά, λυπημένα μ' ἐκύ-
ταξε! —«Εἰς αἰὶν ἀδικία, ἀδικία πρὸς τὸν
Θεόν, ἀδικία πρὸς τοὺς γονεῖς σου! Δὲν
εἶπε ἄλλα, ἀλλ' ἐγὼ ἐμάντευα τί ἐσκέπτετο
τότε: ὁρφανὴ, μόνη ἐντελὴς στὸν μεγα-
λὸν Ὀικετὸν τοῦ κόσμου, πῶς θὰ ἤθελε
ν' ἀκούῃ, νὰ αἰσθάνεται γύρω τῆς στορ-

γὴν ἐνὸς πατρὸς, μιᾶς μητέρας! Νὰ εἶχε
κανένα νὰ τὴν πονῇ, νὰ ἐνδιαφέρεται γι'
αὐτήν! Δὲν τοῖμοῦσα νὰ πῶ τίποτε. Ἐ-
κείνη τὴ στιγμή τὸ φεγγάρι ἐξάθη πίσω
ἀπὸ ἕνα σταχτὴ, μεγάλο σύννεφο. Τῆς ἔ-
σφιξα δειλά, δειλά τὸ χέρι... τᾶκουσα νὰ
τρέμῃ μετὰ τὸ δικό μου...

Τὸ σιωπηλὸ ἐκεῖνο μῆθημα, περισσότε-
ρο ἀπ' ὅλας τὰς ἐπιπλήξεις, ἔμεινε βαθύτα-
τα χαραγμένο στὴν καρδιά μου. Πέρασαν
τρία χρόνια ἔκτοτε καὶ ἡ καλὴ διδασκα-
λίαν μου ἔφυγε γιὰ τὴν μακρινὴ τῆς
Ἑλβετίας. Τὴν θυμοῦμαι ὅμως πάντα με
ἀγάπη, γιατί μ' ἀνοίξε τὰ μῆτια, μ' ἐμάθε
τί πολὺτιμο δῶρο μᾶς χάρισε ὁ Θεός ὅταν
μᾶς ἔδωκε ἕνα πατέρα, μία μητέρα!

Μαρία-Δολόρες

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Πῶς δὲν μ' ἀρέσει
Εἰς τὰς Ἀθήνας
Τὸ καλοκαίρι!

Ποῦς θὰ μπορέσῃ
Αὐτοῦς τοὺς μήνας
Νὰ ὑποφέρῃ

Αὐτὴ τῆς ζέστη,
Ἄν μᾶς πῇναι,
Σὺν τοὺς τρεῖς παῖδας
Μετὰ τὸ καμίνι.

Αὐτὴ τῆς σκόνης
Ποῦ μετὰ τρεῖς
Κι' ἂν κατὰ τύχη
Μετὰ τὸν δρόμο,
Χωρὶς κανένα
Νὰ ρωτᾷ νόμο,
Καὶ μετὰ τρεῖς
Καὶ μετὰ τρεῖς.

Κ' ἂν περὶ τὰ δίπλα
Αὐτὴν τὴν ὥρα
Καταβρεχτήριον,
Μετὰ τρεῖς
Καὶ τρεῖς τότε
Στὸ δικαστήριον!

Καὶ βλαστημῶντας,
Δάσπες γιομάτος,
Τὴν τύχη ποῦχα.
Τρέχω στὸ σπίτι
—Βρεμμένος γάτος—
Ν' ἀλλάξω ρούχα...

Κλέφτικο Βόλι

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΧΗ

«Ὅλοι ἔχομεν ἀκουστά τὸν σὲρ Οὐάλτερ
Σκῶττ. Αὐτὸς λοιπὸν κάποτε, ταξιδεύων
εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, συνήντησε κατ' ὄδον
μῖαν ζητιανῶν. Ἀμέσως τότε ὁ μέγας μυ-
θιστοριογράφος ἔβαλε τὸ χέρι του σ' τὴν
τσέπη, ἔλκων νὰ εὕρῃ μῖαν δεκάραν διὰ
νὰ τῆς τὴν δόση, ἀλλὰ μὴ εὕρισκον τοι-
αύτην, τῆς ἔδωσε ἕνα σελλίνιον καὶ τῆς εἶπε:
—Τὴν Κυριακὴν ποῦ θὰ ξαναπεράσω
ἀπὸ δῶ, μοῦ δίδεις τὰ ρέστα.
—Μάλιστα, ἀπεκρίθη χαρούμενη ἡ ζη-
τιανῶν ὁ Θεός νὰ σοῦ χαρίσῃ ἡμέρας καὶ
ἀμπότε, ἀφέντη μου, νὰ ζήσης... ὡς ποῦ
νὰ σοῦ τὰ δώσω πίσω!

Ἀλιεύς τῶν Μαργαριτῶν

ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΧΟΤΖΑΣ

(Λαϊκόν).

Ἦνας παπᾶς καὶ ἕνας χότζας ἐφιλο-
νεύουν περὶ τοῦ ποῖα ἐκ τῶν δύο θεη-
σκειῶν ἔχει τὰς περισσότερας ἐορτάς
καὶ ὁ καθένας ὑπεστήριξε τὴν ἰδικήν
του. Συνεφώνησαν ἐπὶ τέλους νὰ τὰς με-
τρήσουν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅσας μετρᾷ ἕκαστος.
τόσας τριχὰς ν' ἀφαιρῇ ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ
ἄλλου.

Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀλλάχ, ἔρχισε
πρῶτος ὁ χότζας, καὶ ἀποσπᾷ μῖαν τριχὰν
ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ παπᾶ.

Ἐχομεν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Ἀν-
τωνίου, λέγει ὁ παπᾶς καὶ ἐκρίζωνει μῖαν
τριχὰν τοῦ χότζα.

Ἐχομεν τὰς ἐορτάς, ἐπαναλαμβάνει
ὁ χότζας, τοῦ Μωάμεθ, τοῦ Μεχμέτ, τοῦ
Φεῖμ, τοῦ Μαχμούτ. Καὶ τραβάει τέσσα-
ρας τριχὰς ἀπὸ τὰ γένεια τοῦ παπᾶ.

Ναί, ἀλλὰ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἐορτὴν τῶν
Ἀγίων Πάντων! λέγει ὁ παπᾶς. Καὶ ἀμέ-
σως πιάνει μετὰ τὰ δύο του χέρια τὴν γε-
νιάδα τοῦ χότζα καὶ τὴν ἐκρίζωνει.

Ἐλπίς τῆς Ἑλλάδος

ΠΑΙΔΙΚὸν ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητής, ἀποτεινόμενος πρὸς ἀπρο-
σέκτονα μαθητὴν: —Πῆς μας ἐσὺ αὐτὸ τὸ ποι-
ημα, ἀπ' ἐξω.

Ἐπειτα, βλέπων τὸν μαθητὴν νὰ διευθύνεται
πρὸς τὴν θύραν:

—Εἰ ποῦ πᾶς;
Ὁ μαθητής (ἐκπλησσομένης): —Μὰ... δὲν
μοῦ εἶπατε νὰ τὸ πῶ ἀπ' ἐξω;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν

Ἡ μικρὰ Κικὴ εἰς τὴν ἐσπερινὴν προσευ-
χὴν τῆς:

—Ἀχ, Θεέ μου! ἄς ξεχνοῦσε αὐρὸς ἡ μυχμὰ
τὰ κλειδιά τοῦ μπουφέ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελαγχολικῆς Κορφατοπούλας

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἐξῆς: 5, 7, 15,
18, 19, 20, 21, 23) πρὸς δρ. 1
ἑκάστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ
τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξω-
τερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἐξῆς: 1, 4, 6, 9,
11, 12, 14, 16, 22, 24) πρὸς δρ.
2,50 ἑκάστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος,
8ος, 10ος, 13ος, 17ος ἐξηγληθῆσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895,
1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶ-
ται: Ἄδeto, δρ. 3.—Χρυσόδ. δρ. 6.
Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδeto, 3,50, χρυσ. 6,50.
Διὰ τὸ ἔξωτερον. > 4.— > 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900,
1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν
ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχ. τελών:
Ἄδeto, δρ. 7.—Χρυσόδeto, δρ. 10.

Τόμοι 10: τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915,
ὧν ἕκαστος τιμᾶται:

Ἄδeto, δρ. 8.—Χρυσόδeto, δρ. 10.

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰ-
σθανθῆτε οὔτε τὴν ζέστην τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε
τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθῆτε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ,"

Τιμωκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον.—Εἶνε τὰ ὡ-
ραιότερα, τὰ διασκεδαστικότερα καὶ τὰ μορφωτικότερα ἀντικείμενα τῆς
νεολαίας. Προμηθευθῆτε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐυριπίδου
τὴν 12ην Ἰουλίου 1916.

ΓΕΜΑΤΟ δροσιά τὸ Φαληριώτικο γράμμα,
σου, Κεκαρμυμένε Θροναρό. Σὰς φαντάσθηκα
τῆς τρεῖς ἀγαπητῆς μου φίλης, τὴν «Ἀγίαν Τρι-
άδα», νὰ κάθεστε 'στὰ βραχάκια καὶ νὰ διαβά-
ζετε τὸν τόμον μου. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γρά-
φεις, λές: νὰ εἶνε ἐτσι; Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω.
Ἄν ἡ Ἐκδοσις δὲν ἦτο ἡ δική της, θὰ τὸ
ἔλεγε.

Τὰ ἐξῆς: χαριτωμένα μοῦ γράφουν δι' ἕνα
μικρὸν μου φίλον (χωρὶς καὶ μὴ ὄνομα): «Πρὸ
πολλοῦ ἔχει ἐτοιμὸ ἕνα γράμμα νὰ σοῦ τὸ στεί-
λῃ. Τὸ νόστιμο εἶνε, ὅτι ἀπῆλθε ἀπὸ τὸν φάκε-
λον, ἔγραψε ἐπείγουσα. Φαντάσου ὅμως: πόσον
ἐπείγουσα, ἀπὸ ἀκόμη βρέσκειται ἐδῶ! Σήμερα τὸν
εἶδα νὰ ὀνιθοσκαλίζῃ ἐν ἄλλο. Εἶνε, λίστ, ντρο-
πὴ νὰ σοῦ στείλῃ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν 15
ἡμερῶν ἡμερομηνίαν.» Αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ ὀνο-
μασθῇ «παλινδρόμος ἐπείγουσα».

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος μοῦ γράφει: «Ἀ-
φότου ἔγεννη συνδρομητής σου, ἔχω ὠφειλῆ
πλεῖστα πράγματα, καὶ δι' αὐτὸ σ' ἐγγυώμεθα,
σ' ἐγγυώμεθα μετὰ τὸ πρῶτον μετὰ τὴν 15
ἡμερῶν ἡμερομηνίαν. Αἱρεῖται ὁ Θεός. Τὰ λε-
πτά μου, τώρα ποῦ ἐγγνώρισα τὴν χρησιμότητά
σου, δὲν θὰ τὰ χαλῶ εἰς περιττὰ πράγματα ἢ
εἰς ἄλλα περιττά. Θὰ τὰ φυλάξω μόνο διὰ σέ.»

Πόσον ἀρέσει εἰς τοὺς φίλους μου ὁ Διαγωνι-
σμός τῶν Λευκῶν Λέξεων, μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐξῆς
ἀπόσπασμα, ἀπὸ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν τοῦ
Γ. Β. Δούκα: «Μόλις ἔλαβον τὸ φυλλάδιόν σου,
ἐκάθησα νὰ τὸ διαβάσω καὶ ἤρχισα ἀπὸ τὸν
Ἑρρίκο Δαλλινὸ. Αἱρεῖται ὁ Θεός: βλέπω ἕνα μέρος κε-
νόν. Ἐλπίς μία λέξις! Ὡς δὲν εἰμπορεῖς νὰ
φαντασθῇς τὴν χαρὰν μου διότι ἀμέσως ἐνόησα,
ὅτι θὰ ἐπρόκειτο περὶ Διαγωνισμοῦ Λευκῶν
Λέξεων. Καὶ πραγματικῶς.»

Ἀετιδεῖ, σοῦ στέλλω τὰ πλεον ἐγκάρδια
συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπῶτός σου
πατέρα. Παρακαλῶ τὸν Θεόν, νὰ σὲ παραγορήσῃ
εἰς τὸ μέγαλό σου δυστύχημα.

Ἐλαδὰ, Κωνσταντῖνε Κανόρη, κ' εὐχαρι-
στῶ. Ἐξήγησα, ὅτι κατὰ λάθος, αἱ Λευκαὶ Λέ-
ξεις εἶνε ἐνδεκα ἀντὶ δώδεκα. Τὸ ξαναλέγω, διὰ
νὰ τὸ ἴδωσιν ὅλοι καὶ νὰ μὴ ψάχνουν ἀδίκως.

Πολὺ ὠραία εἶπες, Ἱερολογίται! «Καὶ ἂν ἡ
Διάπλασις μοῦ ἀπορρίψῃ τὸ πρῶτό μου κομμάτι
διὰ τὴν Σ. Σ., πάλι γιὰ τὸ καλὸ μου θὰ τὸ
κἀμ, γιὰ νὰ μὴν νὰ γράφω ἄλλοτε καλλι-
τερα.»

Ἡ Ἑλληνικὴ Αἴγλη συνήντησε μερικὰς πα-
λαιάς μου φίλας, μεγάλας τώρα, υπαγόμενους
μάλιστα, αἱ ὁποῖαι τῆς ἔλεγον ὅτι εἰς τὸν και-
ρὸν τῶν, τὸ φύλλον μου ἦτο καλλίτερον. Ἡ
Ἑλληνικὴ Αἴγλη ὑπεστήριξε τὸ ἐναντίον. «Ο-
ταν τῆς ἔλεγον, ὅτι τότε εἶχε τὰς «Κυριακάς»,
ἀπαντοῦσε ὅτι σήμερα ἔχει τὴν Σελίδα Συνεργα-
σίας. Ὅταν τῆς ἀνέφεραν τ' Ἀλλογοπαῖνια τοῦ
Ἀναξί, τοὺς ἐνόησε τοῦς Ἐδομαδιαίτους Δια-
γωνισμοῦς, καὶ οὕτω κατέβη. Ἐπείλους τὰς
ἐκκεῖ νὰ τῆς ποῦν: «Βέβαια, ἐπειδὴ εἶσαι συν-
δρομητρία σήμερα καὶ γράφεις, γι' αὐτὸ σοῦ ἄ-
ρῃται!» Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Αἴγλη ἐτοιμότηται:
«Μ' αὐτὸ δὲν μποροῦμε νὰ ποιοῦμε καὶ γιὰ
σέ;» Πολὺ σωστό! Καθένας προτιμᾷ τὴν Διά-
πλαιν... τοῦ καιροῦ του. Ἡ ἀλήθεια ὅμως,

εἶνε ὅτι ἡ Διάπλασις πάντοτε προσοδεύει.
Ἡ Χιών τοῦ Μπιζανίου, μαζί μετὰ πολλὰ
ἄλλα ὠραία, μοῦ γράφει καὶ τὰ ἐξῆς: «Πῆς
στὴν μετρούπολιν Φράουλα, ὅτι ἡ Χιών τοῦ
Μπιζανίου εὐχαρίστας θὰ ἤθελε νὰ γράψῃ νὰ
φαίνεται, ἂν δὲν ἐροῦσθε νὰ ξεπαγίσθῃ τὸν κό-
σμο. Ἡ τρομερὰ ζέστη δὲν τὴν ἐνθαρρύνει κα-
θόλου καὶ προτιμᾷ νὰ περιμένῃ τὸν χειμῶνα ποῦ
εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς. Ἐν τῇ μεταξύ αἱ ἐξακολου-
θήσῃ νὰ φαίνεται αὐτὴ, χωρὶς φόβον μὴ ἐν-
σπῇ τὴν χιών...»

Λές νὰ γκαρεμίσῃ κανένα; φοῦρνος, Ἀνθο-
σπαρμένη Χιὼς, ποῦ ἀπερίσπας νὰ μοῦ γρά-
φῃς, ὅσοι ἀπὸ ἐπὶ μῆνης ποῦ ἔχεις συνδρο-
μητρία; Ἀς εἶνε, ἐγὼ χάρηκα πολὺ. Τώρα ποῦ
ἔκαμ; τὴν ἀρχή, θὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ θὰ
εὐρίσκῃς θέματα εὐκολώτερα. Δὲν εἶνε καθόλου
δύσκολο. Γράφει μοῦ ἀπ' αὐτὰ ποῦ σοῦ συμβά-
νουν, καθεμέρα ἀπ' αὐτὰ ποῦ σκέπτεσαι καὶ
αἰσθάνεσαι.

Ἦνας διαγωνισμός; Μουσικὴ! Δὲν εἶνε ἄ-
σχημη ἡ ἰδέα σου, Τοῖσεύνη; καὶ θὰ τὴ με-
λετήσω. Οἱ φίλοι μου δέχονται δὲν εἶνε συνθέται.
Πολλοὶ δ' ὡς σπουδάζουν μουσικὴ καὶ μετὰ α-
daptation ἐξῆς: μελωδίας 'ς ἕνα ἑλληνικὸ τρα-
γουδί, ἀπλό, θὰ μποροῦσαν νὰ τὴν κάμουν. Ἐ-
πειτα ποῦ ἔξῃς ἀνδρὸς θὰ εὐρίσκει κανένα καὶ
μελωδία δική του; Μία φορὰ εἶχα συνδρομητὴς
τὸν Καλομοῖρη καὶ τὸν Λώρη Μαργαρίτη. Σή-
μερα μπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλοι... Γιὰ νὰ ἴδωμε!

Ὅχι δὲ, Ἀκτὶς Ἡλίου! Τὰ γράμματά σου
μετὰ ἀρεσκῶν, ἐπειδὴ εἶνε δροσερά. Ἄλλο δρο-
σερὰ καὶ ἄλλο...

